

NEYTENDASTOFA

Ákvörðun nr. 1/2010

Kvörtun vegna gengistryggðs bílasamnings við Avant hf.

I.

Málsmeðferð

1.

Neytendastofu barst erindi frá [x], dags. 1. mars 2009, þar sem kvartað er yfir gengistryggðum bílasamningi við Avant hf., undirrituðum 27. júní 2007. Í erindinu kemur fram að kvartandi hafið ekki gert sér grein fyrir þýðingu þess að samningurinn væri í erlendri mynt. Avant hafi ekki greint frá þeirri áhættu sem í því felst að gera gengistryggðan samning. Þvert á móti hafi Avant fullyrt að um örugga og góða fjárfestingarleið væri að ræða. Þá hafi kvartandi talið að lánið bæri fasta vexti en svo reyndist ekki vera. Með erindinu fylgdi afrit af gögnum til úrskurðanefndar í viðskiptum við fjármálafyrirtæki sem og afrit af úrskurðum nefndarinnar í málum nr. 6/2008 og 17/2008.

Í gögnum málsins er vísað til ákvæða 19. gr. laga um fjármálafyrirtæki nr. 161/2002; 30., 31. og 38. gr. laga um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa nr. 7/1936; 5. og 6. gr. laga um eftirlit með óréttmætum viðskiptaháttum og gagnsæi markaðarins nr. 57/2005; b. lið 15. gr. og a. og b. lið 16. gr. laga um neytendakaup nr. 48/2003 og 5. gr., 2. mgr. 6. gr. og 15. gr. laga um neytendalán nr. 121/1994. Þá er vísað til umfjöllunar um ógildingu samninga á vefsíðu talsmanns neytenda.

2.

Erindið var sent Avant til umsagnar með bréfi Neytendastofu, dags. 14. maí 2009. Í bréfi Neytendastofu kemur fram að í samræmi við eftirlitsheimildir stofnunarinnar verði fjallað um málið á grundvelli ákvæða 5. gr., 1. mgr. 8. gr. og 2. mgr. 9. gr. laga nr. 57/2005 um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu, sbr. breytingalög nr. 50/2008, sem og ákvæða 5., 6. og 15. gr. laga nr. 121/1994 um neytendalán.

Svar Avant barst Neytendastofu með bréfi, dags. 19. maí 2009. Í bréfinu er því mótmælt að Avant hafi á nokkurn hátt brotið gegn góðum viðskiptaháttum við lánveitinguna. Bent er á að

lántakandi hafi haft frumkvæðið að viðskiptunum og óskaði eftir láni hjá Avant. Í lánsúmsókninni sem send var í gegnum bílalánaforrit Avant hafi verið sérstaklega óskað eftir myntkörfuláni í tilteknum erlendum myntum og hafi sú umsókn verið samþykkt af Avant. Lánaskjölin hafi verið prentuð út og gengið frá þeim á skrifstofu Bílabúðar Benna og þeim síðan skilað inn til Avant.

Lántakandi hafi ekki haft samband við ráðgjafa hjá Avant til að leita eftir frekari upplýsingum um lánið eða óska eftir ráðgjöf varðandi bílafjármögnun almennt og verði því að telja að lántakandi hafi talið sig hafa nægar upplýsingar þegar hann ritaði undir samninginn.

Í erindinu komi fram að kvartanda hafi, áður en hann undirritaði lánið, verið kunnugt um að lánið væri í erlendri mynt og að afborganir gætu breyst m.t.t. breytinga á gengi. Eftir standi að kvartandi sé ósáttur við þá þróun sem orðið hafi á gengisskráningu íslensku krónunnar sem leitt hafi til hækkunar á afborgunum lánsins. Avant geti á engan hátt borið ábyrgð á gengishruni íslensku krónunnar og félagið hafi ekki geta séð fyrir hver gengisþróun yrði á lánstímanum sem upphaflega var fimm ár. Var félaginu í raun ómögulegt að veita kvartanda einhverjar raunhæfar upplýsingar þar að lútandi.

Á forsíðu samningsins komi skýrt fram að um sé að ræða kaupleigusamning í erlendri mynt og myntkarfan sé samansett úr 50% JPY og 50% CHF. Þá komi fram í gr. 3.3 í almennum skilmálum samningsins að sé leigugjald samnings gengistryggt að hluta til eða að öllu leyti geti það tekið breytingum miðað við breytingar á gengi þess erlenda gjaldmiðils/þeirra erlendu gjaldaliða samkvæmt lið 3 gagnvart íslensku krónunni á samningstímanum. Þá komi fram í gr. 3.3 að á útgáfudegi hvers leigureiknings taki einstakar leigugreiðslur breytingum til hækkunar eða lækkunar miðað við sölugengi hinna erlendu gjaldmiðla. Kvartanda hafi því átt að vera ljóst að sá möguleiki væri fyrir hendi að leigugreiðslur gætu hækkað á samningstímanum ef íslenska krónan veiktist gagnvart erlendri mynt.

Hvað varði vaxtakjör samningsins þá sé hvergi tekið fram að um fasta vexti sé að ræða heldur sé þvert á móti tekið fram á forsíðu samningsins að vextir séu breytilegir. Þar komi fram að vextir breytist skv. ákvörðun Avant á hverjum tíma. Þá er einnig bent á að hvergi á Íslandi tíðkist í fjármögnun sem þessari, kaupleigusamningum í erlendri mynt, að vera með fasta vexti út lánstímann og fullyrðir Avant að ekki neitt eignarleigufyrirtæki hér á landi bjóði slík vaxtakjör í sínum samningum. Eigi krafa um fasta vexti því ekki við rök að styðjast.

Í samningi komi skýrt fram öll þau atriði sem skipti lánataka máli og geti valdið því að afborganir og/eða kostnaður breytist. Á forsíðu samningsins lýsi lántakandi því yfir að hann hafi kynnt sér og samþykkt samningsskilmálana að öllu leyti og verði því að telja að kvartandi hafi verið vel upplýstur um þá skilmála sem fylgt hafi láninu þegar skrifað var undir samninginn.

Að mati Avant hafi öll framkvæmd og upplýsingagjöf félagsins vegna lánsins verið í samræmi við lög og góða viðskiptahætti. Avant leggi áherslu á að þjónusta viðskiptavini sína með besta mögulega hætti og haldi m.a. úti öflugri heimasíðu þar sem nálgast megi upplýsingar um fjármögnun, myntkörfur o.fl. Þá telji Avant að horfa verði til þess að hér sé um hefðbundna bifreiðafjármögnun að ræða og samningar af þessu tagi hafi tíðkast í íslensku viðskiptalífi um árabíl athugasemdalaust. Þá hafi framkvæmd við lánveitingar, þ.e. með milligöngu bifreiðaumboða eða –sala, tíðkast hér á landi um árabíl án athugasemda eftirlitsaðila.

3.

Bréf Avant var sent kvartanda til upplýsinga með bréfi Neytendastofu, dags. 26. maí 2009, auk þess sem tilkynnt var að gagnaöflun væri lokið og að málið yrði tekið til ákvörðunar Neytendastofu.

4.

Með bréfi til Neytendastofu, dags. 3. júní 2009, óskaði kvartandi eftir því að koma að frekari athugasemdum í málinu. Segir í bréfinu að við gerð samningsins hafi Avant verið með öllu óheimilt að binda verðbreytingarákvæði samningsins við dagsgengi erlendra gjaldmiðla eins og gert hafi verið. Ákvæði 13. og 14. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu girði fyrir að heimilt sé að verðtryggja lán með öðru verðbreytingarviðmiði en vísitölu neysluverðs. Í greinargerð með frumvarpi til laganna segi m.a.: „Í 1. mgr. 13. gr. er lagt til að heimildir til að binda skuldbindingar í íslenskum krónum við gengi erlendra gjaldmiðla verði felldar niður. [...] Samkvæmt 13. gr. og 1. mgr. 14. gr. frumvarpsins verður ekki heimilt að binda skuldbindingar í íslenskum krónum við dagsgengi erlendra gjaldmiðla. Er talið rétt að taka af allan vafa þar að lútandi.“

Að mati kvartanda sé umrædd fjármögnun lán í íslenskum krónum, enda beri samningurinn það með sér. Kaupverð, innborgun, stofngjald og samningsverð sé tilgreint í krónum. Hvergi sé minnst á neina tiltekna fjárhæð erlendra mynta, heldur einungis látið við það sitja að vísa til „myntkörfu AV3“ sem sé úr JPY 50% og CHF 50%. Af samningnum sjálfum megi einnig ráða að Avant telji sér heimilt að annaðhvort verðtryggja eða gengistryggja lán í krónum, en slíkt fari í bága við ákvæði vaxtalaga.

Óumdeilt sé að lánið hafi verið greitt að öllu leyti út í íslenskum krónum, greiðsluáætlun geri ráð fyrir endurgreiðslu í íslenskum krónum. Eftir standi því það eitt að Avant hafi verðtryggt hinn umþrætta samning um lán í íslenskum krónum með vísan til breytinga á dagsgengi erlendra gjaldmiðla. Brot á vaxtalögum valdi því að um ólögmeta viðskiptahætti sé að ræða.

5.

Avant var sent bréf kvartanda til umsagnar með bréfi Neytendastofu, dags. 5. júní 2009. Svar barst með bréfi, dags. 29. júní 2009. Í bréfinu kemur fram að samningurinn verði ekki slitinn úr samhengi við umsókn kæranda þar komi skýrlega fram að sótt sé um lán í erlendri mynt, svokallað myntkөрfulán AV3 sem sé samsett úr JPY 50% og CHF 50%. Ástæða þess að fjárhæðir séu tilgreindar í íslenskum krónum á forsíðu bílasamningsins helgist af því að umsókn og skilmálar samningsins geri ráð fyrir að samningurinn endurspegli skuldbindingar lántaka í íslenskum krónum þegar samningurinn sé gerður og greiðsluáætlunin sem láninu fylgi. Það sé gert í samræmi við lagaskyldu um að upplýsa neytendur um fjárhagslegar afleiðingar lánessamninga.

Tilvísun til 13. og 14. gr. vaxtalaga eigi ekki við þar sem lánið sé í erlendri mynt en ekki íslenskum krónum. Samningurinn sem hér um ræði sé í erlendri myntkөрfu og taki því vexti í viðkomandi erlendum gjaldmiðlum. Í vaxtalögum sé ekki lagt bann við því að breyta afborgunum og vöxtum af erlendu láni í íslenskar krónur á gjalddaga. Slíkt sé í samræmi við venju, lög um gjaldeyrisviðskipti og neytendalán. Þá verði að hafa í huga að jafnvel þó að um væri að ræða viðmiðun við dagsgengi erlendra gjaldmiðla sé ekkert bann við slíku í vaxtalögum. Þó því sé lýstir yfir í athugasemdum með 1. mgr. 14. gr. að ekki sé heimilt að binda skuldbindingar í íslenskum krónum við dagsgengi erlendra gjaldmiðla, þá hafi ummæli í greinargerð hvað sé heimilt eða ekki, ekkert gildi nema þau rati inn í lagatextann sjálfan, eins og margdæmt er.

Í samræmi við almennar skýringarreglur beri að skýra takmörkunarákvæði vaxtalaganna þröngt. Hugtakið „verðtrygging“, sem ekki sé skilgreint sérstaklega í lögnum, beri því að skilja svo að með hugtakinu sé átt við tengingu fjárfrafna í íslenskum krónum við hækkun á verðlagi á Íslandi í samræmi við opinbera mælingu þess. Í því felst ekki bann við því að tengja lánessamninga við erlenda gjaldmiðla enda ekki um að ræða verðtryggingu í framangreindum skilningi.

Þá telji Avant að mat á því hvort samningurinn sem slíkur sé andstæður vaxtalögum eigi ekki undir Neytendastofu til úrlausnar.

6.

Bréf Avant var sent kvartanda til upplýsinga með bréfi Neytendastofu, dags. 6. júlí 2009. Í bréfinu kom einnig fram að gagnaöflun í málinu væri þar með lokið.

II.

Niðurstaða

1.

Í máli þessu kvartar [x] yfir gengistryggðum kaupleigusamningi sem hún gerði við Avant hf. Telur kvartandi að sér hafi ekki verið veittar nægar upplýsingar um eðli og áhættu gengistryggðra samninga þegar lánið var veitt. Þá hafi kvartandi talið að lánið bæri fasta vexti.

Við meðferð málsins var bætt við kvörtunina að lánið bæri með sér að vera í íslenskum krónum en ekki erlendri mynt. Samkvæmt vaxtalögum væri óheimilt að tengja lán í íslenskum krónum við gengi erlendra gjaldmiðla og því væri um ólöglegt lán að ræða.

Af hálfu Avant er því neitað að fyrirtækið hafi viðhaft óréttmæta viðskiptahætti við lánveitinguna. Kvartandi hafi lagt fram umsókn með rafrænum hætti og skrifað undir samninginn þar sem m.a. kemur fram að fjárhæðin sé bundin tilteknum erlendum gjaldmiðlum og fjárhæð lánsins sem og einstakar afborganir þess taki breytingum í samræmi við breytingar á gengi gjaldmiðlanna. Þá komi einnig fram að vextir séu breytilegir.

Vegna viðbótarkvörtunarinnar var á það bent að meint brot á ákvæðum vaxtalaga heyrðu ekki undir eftirlitssvið Neytendastofu og því yrði að bera það undir dómstóla. Í samningum kæmi fram að um væri að ræða myntkörfuna AV3 sem samanstæði af 50% japönskum jenum og 50% svissneskum frönkum. Upphæðir í samningnum og á greiðsluáætlun kæmu fram í íslenskum krónum þar sem óskað hafi verið eftir láni til að fjármagna kaup í íslenskum krónum og sé það í samræmi við þá lagaskyldu að upplýsa lántaka um fjárhagslegar afleiðingar lánsamninga.

Í bréfi Neytendastofu, dags. 14. maí 2009, kemur fram það mat stofnunarinnar að í máli þessu geti komið til álita ákvæði 5. gr., 1. mgr. 8. gr. og 2. mgr. 9. gr. laga nr. 57/2005 um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu sem og ákvæði 5., 6. og 15. gr. laga nr. 121/1994 um neytendalán. Þá er í bréfi kvartanda, dags. 3. júní 2009, vísað til ákvæða 13. og 14. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu.

2.

Í ákvæðum vaxtalaga er ekki kveðið á um að opinber aðili hafi eftirlit með framkvæmd laganna að öðru leyti en því að fjármálafyrirtækjum ber að tilkynna Seðlabanka Íslands um vaxtakjör og breytingar á þeim. Samkvæmt lögætisreglu stjórnisýsluréttar er opinberum aðilum einungis heimilar aðgerðir sem kveðið er á um í lögum. Neytendastofu er falið almennt eftirlit með viðskiptaháttum, sbr. lög nr. 57/2005, með síðari breytingum svo og lögum nr. 121/1994, um neytendalán, með síðari breytingum og getur stofnunin gripið til stjórnisýsluúræða samkvæmt framangreindum lögum ef tilefni þykir til. Ákvæði laga nr. 38/2001, um vexti og verðtryggingu

eru almenn lög sem setja ramma varðandi skuldbindingar á sviði fjármunaréttarins og á öðrum sviðum réttarins eftir því sem við getur átt. Þar sem Neytendastofu er hvorki falið eftirlit með vaxtalögum í lögunum sjálfum né öðrum lögum sem um stofnunina gilda hefur Neytendastofa ekki heimild til að taka ákvörðun í máli þessu á grundvelli vaxtalaga.¹

Í 5. gr. laga nr. 57/2005 er lagt almennt bann við óréttmætum viðskiptaháttum. Bannið gildir áður en, á meðan og eftir að viðskipti með vörur fara fram eða þjónusta er veitt. Samkvæmt ákvæðinu er í III.-V. kafla laganna nánar greint frá því hvað teljist til óréttmætra viðskiptahátta.

Í III. kafla laga nr. 57/2005 er fjallað um vernd fjárhagslegra hagsmuna neytenda. Ákvæði 8. og 9. gr. laganna eru í III. kafla þeirra.

Ákvæði 1. mgr. 8. gr. laga nr. 57/2005 er svohljóðandi:

„Viðskiptahættir eru óréttmætir ef þeir brjóta í bága við góða viðskiptahætti gagnvart neytendum og raska verulega eða eru líklegir til að raska verulega fjárhagslegri hegðun neytenda. Viðskiptahættir sem brjóta í bága við ákvæði kafla þessa eru alltaf óréttmætir.“

Samkvæmt lögskýringargögnum með ákvæðinu er því ætlað að taka til viðskiptahátta sem hafa áhrif á ákvörðun neytenda um að eiga viðskipti. Við mat á því hvort um óréttmæta viðskiptahætti sé að ræða skv. ákvæðinu er litið til þess hvort háttsemin geri það að verkum að hinn almenni neytandi taki ákvörðun um að eiga viðskipti sem hann hefði ella ekki tekið og raski þar með fjárhagslegum hagsmunum hans eða hafi áhrif á fjárhagslega hegðun.

Ákvæði 2. mgr. 9. gr. sömu laga er svohljóðandi:

„Viðskiptahættir eru villandi ef ekki er greint frá upplýsingum sem telja má að almennt skipti máli fyrir neytendur eða þeim er leynt og þær eru til þess fallnar að hafa áhrif á ákvörðun neytenda um að eiga viðskipti.“

Samkvæmt ákvæðinu teljast það villandi viðskiptahættir að veita ekki upplýsingar, leyna þeim eða veita þær á óljósan eða margræðan hátt. Verði þessi skortur á upplýsingum til þess að neytandi taki ákvörðun um að eiga viðskipti sem hann hefði ekki gert ef hann hefði fengið upplýsingarnar eru það villandi viðskiptahættir.

---

¹ Í dómi Héraðsdóms Reykjavíkur í málinu E-4501/2009 var fjallað um ágreining er varðar lögmæti lánveitinga í erlendri mynt samkvæmt ákvæðum laga nr. 38/2001, um vexti og verðtryggingu en þar segir:

“Ætla verður að heimilt hafi verið að binda afborganir lánsins í íslenskum krónum við gengi krónunnar gagnvart japönsku jeni og svissneskum frönskum. Ákvæði 13. og 14. gr. laga nr. 38/2001 banna heldur ekki fortakslaust að miða lán við erlenda gjaldmiðla”.

Í 5. gr. laga um neytendalán er um það fjallað að lánessamningar skuli vera gerðir skriflegir og fela í sér upplýsingar þær sem tilgreindar séu í 6. og 8. gr. laganna.

Í 6. gr. laganna segir að gefa skuli upplýsingar um höfuðstól, fjárhæð útborgunar, vexti, heildarlántökukostnað, árlega hlutfallstölu kostnaðar, heildarfjárhæð þá sem greiða skal, fjölda greiðslna, gildistíma samnings og heimild til að greiða fyrir lokagjalddaga. Þá segir jafnframt í 2. mgr. 6. gr.:

„Ef breyta má lánskostnaði, afborgunum eða öðrum atriðum lánskjara á samningstímanum skal lánveitandi greina neytanda frá því við hvaða aðstæður breytingarnar geta orðið. Ef ekki er unnt að reikna út árlega hlutfallstölu kostnaðar skal lánveitandi þess í stað skýra neytanda frá því hverjir vextir eru, hvaða gjöld falla á lánið og við hvaða aðstæður breytingar geti orðið.“

Samkvæmt ákvæðinu verður að greina lántakanda frá þeim breytingum sem gera má á kjörum hans og við hvaða aðstæður slíkar breytingar geti orðið. Sé ekki greint frá slíkum upplýsingum getur það skapað lánveitanda bótaábyrgð gagnvart lántaka skv. 15. gr. enda hafi lántaki mátt ætla að kjör hans væru hagstæðari en þau síðar reyndust vera.

3.

Í gögnum málsins kemur fram að lántaki hafi sótt um lánið á vefsíðu Avant. Við skoðun Neytendastofu á vefsíðu Avant frá ágúst 2007² má sjá að af forsíðu geta einstaklingar sótt um s.k. seðil sem er loforð Avant um að veita lán. Umsækjandi skráir inn þá fjárhæð sem hann óskar að fá að láni, þann fjölda mánaða sem lánið mun verða endurgreitt á og velur myntkörfu úr fellilista. Á vefsíðu Avant má einnig finna upplýsingar um samsetningu hvernar myntkörfu. Umsækjandi velur því sjálfur hvaða myntsamsetningu hann óskar eftir.

Í samningi þeim sem mál þetta snýr að kemur fram samningsverð í íslenskum krónum auk mánaðarlegrar leigu „*m.v. ISK*“. Í samningnum kemur ekki fram heildarfjárhæð hans í hinni erlendu mynt. Þá kemur fram að vextir miðist við myntkörfuna AV3 sem sé samsett úr JPY 50% og CHF 50% og að vextir séu óverðtryggðir skv. ákvörðun Avant á hverjum tíma.

Í skilmálum á baksíðu samningsins kemur fram í grein 3.3 að leigugreiðslur séu háðar gengi þeirra gjaldmiðla sem tilgreindir eru í samningnum og leigugreiðslur taki breytingum í samræmi við það, sbr. framangreint. Þá kemur fram í grein 3.4 að vextir séu breytilegir og breytist samhliða breytingum á Libor vöxtum þeirra gjaldmiðla sem tilgreindir eru í samningnum.

² Sjá: <http://wayback.vefsafn.is/wayback/20070831193635/http://avant.is/>

Í grein 3.3 segir:

„Sé leigugjald samningsins samkvæmt lið 3 gengistryggt að hluta til eða öllu leyti getur það tekið breytingum miðað við breytingar á gengi þess erlenda gjaldmiðils/þeirra erlendu gjaldmiðla samkvæmt lið 3 gagnvart íslenskri krónu á samningstímanum. Á útgáfudegi hvers leigureiknings taka einstaka leigugreiðslur því breytingum til hækkunar eða lækkunar miðað við sölugengi hins erlenda gjaldmiðils/gjaldmiðla, sem greindur er/greindir eru í lið nr. 3 gagnvart íslenskri krónu, samkvæmt gengisskráningu Seðlabanka Íslands. Sé lokagreiðsla samnings samkvæmt lið 3 gengistryggt að hluta eða öllu leyti tekur hún sambærilegum breytingum og leigugjaldið. Leigugjald er innheimt í ÍSK. Við útreikning skal leggja til grundvallar skráð sölugengi Seðlabanka Íslands á viðkomandi gjaldmiðli/gjaldmiðlum við útgáfudag reiknings“.

Þá segir í grein 3.4:

„Leigusala er heimilt að endurreikna leigugjald það, sem gengistryggt er, samkvæmt breytingum sem verða á Libor vöxtum eins og þeir eru samkvæmt British Banker Association Interest Settlement Rates á þeim erlenda gjaldmiðli/erlendu gjaldmiðlum sem greindur er /greindir eru í lið nr. 3“.

Á greiðslufirliti sem fylgdi samningnum kemur fram að tegund myntar sé 100% karfa 3. Þá eru greiðsluseðlar þeir sem lántaka eru sendir til greiðslu um hver mánaðamót að mati Neytendastofu skýrir þar sem fram kemur afborgun, vextir og greiðslugjald í erlendri mynt og það umreiknað í íslenskar krónur. Uppsetningu á greiðsluseðlum Avant var breytt í febrúar 2008 og komu eftir það einnig fram eftirstöðvar samningsins í hinni erlendu mynt.

4.

Af ákvæðum laga um neytendalán nr. 121/1994 má sjá að rík upplýsingaskylda er lögð á lánveitendur við gerð lánsamninga við neytendur. Tilgangur slíkrar upplýsingagjafar er m.a. að tryggja að neytendur hafi fullnægjandi upplýsingar og geti áttað sig á því hvaða afleiðingar lántakan getur haft og hverjar séu helstu skuldbindingar lántaka. Avant hf. er lánafyrirtæki sem hefur atvinnu af því að veita lán til neytenda og almennings. Skv. framangreindu verður að gera ríkar kröfur til slíkra fyrirtækja varðandi skilmála á þeim lánnum sem það er að veita hverju sinni.

Fram hefur komið að lántaki sótti um lán í erlendri myntkörfu hjá Avant af vefsíðu félagsins án aðkomu starfsmanna Avant. Að mati Neytendastofu getur neytandi sem hyggst taka lán eða gera kaupleigusamning hins vegar ekki velt allri ábyrgð yfir á lánveitanda um að kynna að eigin frumkvæði fyrir lántaka öll atriði samningsins og afleiðingar hans. Lántaka ber að kynna sér þá skilmála sem hann undirritar og gengst þar af leiðandi undir. Ef lántaki skilur ekki ákvæði

samningsins eða önnur atriði sem eru í samningi er eðlilegt að hann óski frekari upplýsinga um þau áður en undirritun fer fram.

Þær breytingar sem orðið hafa á gengi íslensku krónunnar gagnvart öðrum gjaldmiðlum eru vissulega mjög miklar, en Neytendastofa fær ekki séð að Avant beri ábyrgð á þeim enda ekki verið sýnt fram á það í máli þessu. Því verður ekki séð að Avant hafi áður en samningurinn var gerður geta varað kvartanda við þeim aðstæðum og að afborganir lánsins kæmu til með að hækka í þeim mæli sem gerst hefur.

Af gögnum málsins sést jafnframt að Avant hefur í máli þessu uppfyllt upplýsingaskyldu sem kveðið er á um í 6. gr. laga nr. 121/1994, um neytendalán.

Samkvæmt lögum um neytendalán nr. 121/1994, sem og lögum um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu nr. 57/2005, hvílir skylda á lánveitendum til að veita lántaka allar nauðsynlegar upplýsingar vegna lánsins. Að teknu tilliti til alls framangreinds er það mat Neytendastofu að lánveitandi hafi staðið við þá skyldu og því hafi kvartanda í máli þessu mátti vera ljóst að um lántöku í erlendri mynt væri að ræða og að vextir væru breytilegir. Neytendastofa telur því ekki ástæðu til frekari afskipta stofnunarinnar í máli þessu.

III.

Ákvörðunarorð:

„Ekki er ástæða til frekari aðgerða í máli þessu af hálfu Neytendastofu“.

Neytendastofa, 5. febrúar 2010

Tryggvi Axelsson
forstjóri

Þórunn Anna Árnadóttir